

DJÆVLEBEVIDSTHED
OG
KRISTUSBEVIDSTHED

MARTINUS

DJÆVLEBEVIDSTHED
OG
KRISTUSBEVIDSTHED

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1966

Copyright
by
Martinus 1960

IBMK-TRYK

1. KAPITEL

Hvorfor den rige yngling gik til Kristus

Der kom engang en rig yngling til Kristus for at spørge ham om, hvad han skulle gøre for at blive salig. Vi ved også, at Kristus rådede ham til at gå hen og give alt, hvad han ejede, til de fattige og komme og følge Kristus. Men det var for meget for den rige yngling, det kunne han ikke tage. Hvad var der i vejen med denne rige unge mand? Hvorfor kom han til Kristus? Han kom, fordi han ikke var salig, hvilket altså her vil sige, at han ikke var lykkelig. Han kom jo netop til Kristus for at få en anvisning på, hvad han skulle gøre for at blive salig. Kristus var altså klar over, at det var rigdommen, der var skyld i, at den unge mand ikke var lykkelig. At han skulle ofre den for at

blive lykkelig, kunne han absolut ikke forstå. Da han var en rig yngling, var han i stand til at få sine materielle, fysiske ønsker tilfredsstillet uden noget besvær. Han havde penge nok til at kunne tilegne sig alle goder af den slags. Men det var ikke nok for ham. Det han søgte var i virkeligheden åndelige goder. Han begyndte at få begær efter at få højere begavelse, højere åndelige egenskaber, evner og anlæg, der lå langt højere end de evner og anlæg, almindeligt begavede mennesker var udstyret med, hvad enten de var rige eller fattige. Han var jo vidne til, at profeterne med hensyn til psykisk begavelse var både almenheden, konger og fyrster overlegne. Det var dem, der var rådgivere i alle moralske anliggender, ja ligefrem bestemte både kongers og fyrsters moralske væremåde. Disse mennesker havde altså goder, som absolut ikke var afhængig af rigdom og herkomst. Det der pinte den rige yngling, var altså dette, at han midt i sin ellers så rige og luksuriøse tilværelse ikke besad disse goder, at der var andre, der på disse felter var ham overlegen. På dette psykiske eller mentale felt måtte han føle sin underlegenhed. Her måtte han føle,

at han ikke var et overklassemenneske, således som tilfældet var med ham på det rent fysiske, materielle område. Derfor gik han til Kristus for at få at vide, hvordan han kunne komme i besiddelse af denne psykiske tilstand, som han opfattede som „salighed”.

2. KAPITEL

Hvorfor den rige yngling blev skuffet

Da han var vant til at kunne få alt, hvad han begærede, for penge, var det ikke så sært, at han blev skuffet. Her fik han at vide, at disse goder, disse højere evner og egenskaber, den salighed, som han ønskede eller begærede, kunne ikke tilegnes for penge. De kunne ikke erhverves af et menneske, der levede sit liv i rigdom og overflod, levede på værdier eller goder, det ikke selv havde tilegnet sig ved sit eget arbejde, men var skaffet til veje ved andre menneskers sved, slid og slæb. Saligheden eller en højere bevidsthedstilstand er ikke en slags

dessert, man får serveret som en ekstra tilgift, når man rent materielt set på en eller anden egoistisk måde har fået tilegnet sig en sådan rigdom, at man ikke behøver at udføre selv det mindste lille arbejde, men kan lade andre mennesker igennem deres slid og slæb indtjene ikke blot livsfor nødenhederne, men også overflod og luksus til en selv.

3. KAPITEL

Hvad det koster at opnå
oplevelsen af den
virkelige salighed

Ligesom rigdommen er et produkt af en særlig væremåde, således er saligheden eller en højere og fuldkomnere bevidsthedstilstand også udelukkende et resultat af en særlig væremåde. Medens den første form for væremåde er baseret på „hellere at tage end at give”, er den anden væremåde baseret på „hellere at give end at tage”. Disse to væremåder udgør altså lige akkurat to

diametrale modsætninger. Derfor måtte Kristus sige til den rige yngling, at han måtte forlade den væremåde, han som den rige yngling levede i og overgå til den væremåde, som Kristus manifesterede, hvis han ønskede at opleve den virkelige salighed. Fra at leve et liv, hvor det kun drejede sig om at skabe goder for sig selv, skulle han overgå til et liv, hvor alt drejede sig om at skabe goder for sin næste, hvilket vil sige at være til glæde og velsignelse for alt levende. Fra at leve et liv i nydelse skulle han for at blive salig, blive fuldkommen, blive guddommelig, overgå til et liv i ydelse.

4. KAPITEL

Den rige ynglings begær efter
salighed var for svagt

Men en sådan tilværelsesform kunne den rige yngling ikke overgå til. Så meget ønskede han dog ikke saligheden, at han således ville ændre væremåde. Når han ikke kunne købe den og derfor ikke på en behage-

ligmåde uden nogen som helst anstrengelse kunne tilegne sig den ligesom de materielle goder, han på grund af sin rigdom kunne tilegne sig, så var det ikke noget for ham. Med den bevidsthedsindstilling og væremåde måtte han altså give afkald på en højere og fuldkomnere bevidsthedstilstand, han måtte blive ved med at leve i en bevidsthedstilstand, der var i direkte modsætning til selve livet og dermed i modsætning til Forsynet eller Guddommen. Vi forstår således her bedre Kristi ord der, hvor han siger, at det er lige så umuligt for en rig mand at komme i himlen, som for en kamel at gå igennem et nåleøje.

5. KAPITEL

Menneskeheden og den rige ynglings mentalitet

Hvordan med menneskene af i dag? Ønsker den store part af menneskene ikke dette, at blive salige? Hvem ønsker ikke at komme i besiddelse af de højere psykiske eller kosmiske evner? Men er alle disse mennesker

ikke mere eller mindre i familie med den ri-
ge yngling? Har de ikke netop en større eller
mindre portion af hans mentalitet i sig? Er
alle disse mennesker parate til at overgå
fra en væremåde i nydelse til en væremåde
i ydelse? Er de parate til at give afkald på
et særligt materielt gode for at kunne tilegne
sig et virkeligt åndeligt gode på dets be-
kostning? Må man ikke her sige, at den
store part af menneskene har absolut ikke
nået et sådant stadium, at de vil give afkald
på store materielle goder for tilegnelsen af
højere åndelige evner? Ja, forekommer der
ikke tusinder for ikke at sige millioner af
mennesker, der ikke engang vil afstå fra et
mindre eller ganske lille materielt gode til
fordel for en hungrende eller på anden måde
nødlidende næste, dyr eller menneske? Har
man ikke netop i nogle lande kolossale over-
skudslagre af næringsmidler, medens der
samtidig i visse andre lande dør millioner
og atter millioner af mennesker af sult?
Findes der ikke også i verden et væld af
millionærer samtidig med, at tusinder af
deres medmennesker forgår i fattigdom, er
husvilde, forgår i hjemløshed, laser og
pjalter? Det er rigtigt, at mange millionæ-

rer eller rige mennesker giver store gaver til de fattige, til filantropiske virksomheder og hjælpeaktioner, men hvor stor er den gave procentvis i forhold til disse menneskers samlede rigdom? Mon de ikke har så meget tilbage af deres velstand, at de stadig kan nyde livets allerhøjeste materielle, fysiske goder? Behøver de mon at savne noget som helst i den retning på grund af deres filantropi? Og om så var, ville man så ikke opfatte disse mennesker som tåber? De mennesker, der lever langt fremme i princippet „hellere at give end at tage” forekommer ikke i særlig grad blandt millionærer eller de store krøssusser. De lever mest i princippet, at hver en øre, der gives ud, skal helst komme tilbage med renter. Det er som regel ikke i de riges kvarterer, at gårdsangere og lirekasssemænd høster det største udbytte. Vi ser, at princippet „hellere at tage end at give” endnu er det absolut førende i jordmenneskehedens nuværende stadium, selv om man må indrømme, at princippet „hellere at give end at tage” langsomt er under udvikling. Finder vi ikke netop her i stor udstrækning den rige ynglings mentalitet?

6. KAPITEL

Når dette: „Hellere at tage end at give” flourerer

Men når dette egoistiske princip: „Hellere at tage end at give” således er det førende i verden, hvordan skal menneskene så blive totalt lykkelige? Hvordan skal de blive uden økonomisk frygt? Hvordan skal de undgå næringsssorger? Må de ikke netop bruge deres hjerner til at finde metoder, ved hvilke de i en så høj grad som muligt kan befordre princippet „hellere at tage end at give”? Hvis ikke de får taget så meget fra deres næste, så de får et klækkeligt overskud, bliver i større eller mindre grad formuende, kan de jo slet ikke få tid til at standse op og nyde tilværelsen. De må stadigvæk være optaget af, hvordan de skal få taget værdier fra deres næste til fordel for dem selv.

7. KAPITEL

Det afsporede forretningsprincip
og princippet „hellere at tage
end at give”

Denne udfoldelse af „tage-princippet” sker i stor udstrækning igennem camouflagen „forretning”. Her bliver salgsubjekterne for en stor del kun midler, der overstiger deres virkelige værdi. Denne overstigende værdi modtager sælgeren altså ganske uden at give noget som helst tilbage for den. Og køberen betaler her en værdi til sælgeren, som han absolut ikke får noget som helst for. Hvor findes de handelsobjekter, der kan købes uden denne klausul? Det virkelige forretningsprincip er i sig selv et guddommeligt princip i sin renkultur. Der hvor dette forekommer i renkultur, vil det udgøre princippet „samme værdi for samme værdi”. Det er kun et slet og ret byttemiddel. Men der, hvor det udgør princippet „mere værdi for mindre værdi”, er det afsporet og gør så megen skade i verden og er så absolut krigsbefordrende, at hele menneskeheden af den grund i dag lever i en

dommedagstilværelse og er absolut totalt udelukket fra at skabe en virkelig fred i verden. Den er så at sige afsporet og kosmisk set så umoralsk på dette felt, at den tvinger alle til at tjene på alle, altså til „hellere at tage end at give”. Den der ikke følger trop hermed bliver selv ruineret eller til slave af de andre. Dette principps udbredelse i verden i dag bevirker så megen ruin, så megen sultedød, så megen sindssyge, så megen fattigdom, så megen nød og elendighed, så mange hospitalspatienter, så megen forvrænget livsopfattelse, så megen hårdhjertethed og hensynsløshed, så meget røveri og plyndring, bedrageri og løgnagtighed, snobberi og ond camouflage, overvurdering og undervurdering af mennesker alt efter deres rigdom og bankkonto og den heraf følgende falske klasseinddeling i rangspersoner, ordener og titler, ja, kort sagt så megen sabotage af menneskehedens normale liv, at den ikke overtrumfes selv med atom- og brintbomber. Det er ikke så mærkeligt, at Kristus anbefaler den rige yngling at gå bort fra væremåden „hellere at tage end at give”. I samme grad, som man hellere tager end giver, er man med til at sa-

botere verden eller menneskeheden liv eller livslykke fremover. Dette „hellere at tage end at give” er således livets største og mest ødelæggende krigsvåben. Under dette princip sorterer absolut alle andre eksisterende krigsvåben, lige fra en sten til de skrækkeligste atom-, brint- og raketvåben og hvilke eventuelle endnu større og grusommere våben, den jordmenneskelige bevidsthed kan udtænke og skabe.

8. KAPITEL

Dette at være menneskekærlig er ikke en blot og bar viljesakt

Men hvem kan man bebrejde denne tilstand? Kan man bebrejde opfinderne den? Kan man bebrejde politikere og regeringer den? Nej, det kan man absolut ikke. Denne situation er udelukkende et resultat af det udviklingstrin, menneskeheden for tiden befinder sig på. Og intet som helst væsen kan manifestere en fuldkomnere væremåde end den, det er udviklet til at kunne manifestere.

Hele verdenssituationen er således et resultat af den samlede menneskeheds begrænsning i evnen til at kunne manifestere en total fuldkommen menneskekærlig væremåde. Dette at være fuldkommen, dette at være menneskekærlig er således ikke en blot og bar viljesakt. Jeg tror, at de allerfleste mennesker meget gerne ville være meget kærligere, end de netop er. Men når evnen til at være fuldkommen næstekærlig ikke er udviklet nok, kan mennesket umuligt præstere en sådan kærlighed. Det er ikke nok at have vilje til at udføre en manifestation eller skabelse, man må også have evne til den.

9. KAPITEL

Der er ingen vej uden om
princippet: „Hellere at
give end at tage”

Den situation, den dommedagstilværelse, menneskene befinder sig i, er således mere et resultat af, hvad de har evne til, end det

er et resultat af, hvad de virkeligt har villet. Der er sikkert ikke noget normalt menneske, der ønsker at skabe en mørk skæbne for sig selv. Når de ikke desto mindre kommer ind i en sådan, er det jo netop fordi, de ikke har haft evne til at se, at deres væremåde måtte føre til en sådan. Så det med at bekæmpe mørke skæbner med hævn og straf er netop den uvidenhed, der har skabt menneskenes nuværende ragnarok og ufreds-tilstand. Og lå længe man tror at kunne afskaffe krig med krig og ondt med ondt, vil man umuligt kunne komme ud af krig eller det onde. Da vil mørket ruge over menneskenes skæbne eller livsoplevelse. Og det store spørgsmål: hvad skal jeg gøre for at blive salig, er mere aktuelt i dag end nogen sinde. Og er svaret herpå ikke netop det samme som for 2000 år siden, nemlig princippet: hellere at give end at tage? Tiden har i alt fald vist, at hverken krig, hævn, straf, henrettelser, fængsler eller tugthuse har kunnet føre menneskeheden til fred eller salighed. Krig og ufred har absolut ikke taget af igennem det lange tidsrum, menderimod taget til. Menneskene har fået mangfoldiggjort deres evne

til at sabotere, myrde og lemlæste medvæsenerne, så hvis menneskene kunne skabe fred ved hjælp af dette princip, måtte den totale fred for længst være blevet til kendsgerning. I stedet for har de fået skabt sig en kulminerende dommedags- eller ragnarokstilværelse. Det er rigtigt, at menneskene har fået skabt sig et væld af tekniske, materialistiske goder, men så længe dommedagstilværelsen fortsætter, vil disse goder næsten kun være at betragte som chokoladeovertræk over nævnte dommedagsbedske situationer og foreteelser. Nej, menneskeheden må komme tilbage til verdensgenløserens svar til den rige yngling. Der er ingen vej uden om princippet: hellere at give end at tage.

10. KAPITEL

Menneskets slægtskab med dyret

Hvordan kan man nu vide, at dette princip er det rette, og at dette virkeligt vil føre væsenerne frem til den totale lykke eller

kulminerende salighed? Det tyvende århundredes mennesker er så intellektuelle, at de kan lære selv at læse svaret i naturens eller livets egne manifestationer. Og her vil de ikke kunne undgå at få at se, at naturen på alle måder viser det udviklede menneske, at dette „hellere at give end at tage” er selve livets grundfundament. Det er den absolutte hovedbetingelse for at skabe den virkelige fuldkomne lykke og glæde eller salighed. Men for at komme til at opleve dette livets eget svar må vi studere de foreteelser, igennem hvilke livet skaber væsenernes bevidsthed. Ser vi på planterne, ser vi her de første svage former for livsudtryk. Inden for plantelivsformerne kan vi se, at disse udvikler sig til større og større aktivitet. Iagttager vi de kødædende planter, ser vi her, at i disses livsformer begynder de evner og egenskaber, der senere bliver til dyrets fordøjelsesorganer, mavesæk o. s. v. Planten udvikler sig således, at den til sidst bliver til et dyr. Inden for dyret udvikler sig det dræbende princip, som udgør en stor del af den kødædende plantes liv. Hos dyret bliver dette princip til en livsbetingelse. Men her ser vi, at dyret også ud-

vikler sig og bliver til det jordiske menneske. At det jordiske menneske udvikler sig fra den dyriske tilstand til den menneskelige bliver til kendsgerning igennem dette, at jo mindre udviklet et menneske er, desto mere er dets bevidsthed identisk med dyrets bevidsthed. Desuden er de jordiske menneskers parrings- eller forplantningsdrift identisk med pattedyrets. Jo mindre det jordiske menneske er udviklet, desto mere finder vi dets psyke identisk med dyrets. Dyrets bevidsthed strækker sig hovedsageligt kun til befordringen af parringsdriften, beskyttelse og ernæring af afkommet og det selv og beskyttelse imod fjender. Disse drifter befordres i stor udstrækning igennem instinktet og et lille kvantum bevidste viljeshandlinger. Ud over dette har det ingen spekulation eller tænkning. Hos mennesket finder vi lige akkurat de samme foreteelser. Her forekommer også parringsdriften, beskyttelse af afkommet og bjærgningen af føden og beskyttelsen imod fjender. Disse ting har mennesket således tilfælles med dyret. Og i de manifestationsprincipper, der er nøjagtigt som dyrenes, er mennesket altså identisk med dyret. Og her

afviger det meget primitive menneske ikke ret meget fra dyret. Det har blot et lidt større dagsbevidst viljefelt end dyret.

11. KAPITEL

Dyrets livsprincip er
at dræbe for at leve

Da livsprincippet i dyreriget er dette: „At dræbe for at leve”, er dyret nødsaget til helt og holdent at være koncentreret på at være garderet imod dette princip, ligesom det er nødsaget til at bruge den lille bevidsthed, det har, til dels selv at tage eller skaffe sig det bytte, der er føde for det selv, og dels at beskytte sig imod de dyr, der stræber det selv efter livet. Det har absolut ingen som helst tid eller kræfter tilovers, så det kan være noget for andre dyr ud over dets parringstilstand og de hermed forbundne manifestationer og livsbetingelser. Derfor er det normale dyrs livsbetingelse baseret på selviskhed. Loven: du skal ikke dræbe, gælder ikke her, lige-

som påbudet: du skal elske din næste som dig selv, absolut heller ikke gælder her. Dyret har slet ingen adgang til at bevare sit fysiske liv end dette: at dræbe for at leve. Dets livsbetingelse kræver alle dets kræfter, dets instinkt og den lille smule dagsbevidst indsigt i sin tilstand, det besidder. Dyrets fornemste egenskab, rent bortset fra dets parringsdrift og de hermed forbundne foreteelser, er egoisme eller selviskhed. Dyret kan ikke være det modsatte, så blev det hurtigt udryddet af de andre dyr. Her må man ikke regne med de dyr, der er blevet påvirket og forkælet af mennesker. Disse er på en måde blevet til unormale dyr, der i mange tilfælde slet ikke kan klare sig selv, hvis de blev lukket ud i livet og henvist til deres eget forgodtbefindende.

12. KAPITEL

Det ufærdige menneske adskiller
sig fra dyret i kraft af sin
begyndende intelligens

Ser vi på mennesket, kan det ikke undgås, at vi ser, at det i større eller mindre grad beherskes af disse dyriske egenskaber: egoisme eller selvished, ligesom det også i stor udstrækning griber til våben, vil forsvare sig over for sine fjender på samme måde som dyrene. Det dræbende princip er således heller ikke udelukket af den jordmenneskelige psyke. Jo mindre udviklet det er, desto mindre kan det gøre for fremmede. Her er dets næstekærlighed også i stor udstrækning indskrænket til kun at gælde inden for dets parringsdrift og afkom. Vi ser således her, at der er mange fundamentale livsprincipper, der er de samme i dette begyndende jordmenneske som dem, der findes i dyrets psyke. Men samtidig med, at det begyndende menneske lever under de samme principper som dyret, ser vi, at der vokser nye egenskaber eller anlæg frem i mennesket. Der begynder at udvikle

sig intelligens. Det fik derved evne til at kunne forske og dermed tilegne sig viden. Med denne evnes udvikling er mennesket blevet de almindelige dyr meget overlegen, ligesom det også har udviklet sig til at kunne beherske millioner af hestekræfter fra naturens område. Mennesket adskiller sig således fra dyret, ikke så meget med sin parringsdrift eller forplantningsprincip, men derimod ved den stadigt tiltagende intelligens. Med denne intelligensudvikling har det fået en i forhold til dyret kolossal intellektuel side og de heraf følgende nye evner til at kunne beherske materien og heraf udvikle sig kolossale materielle goder.

13. KAPITEL

Det jordiske menneske har fået menneskelig intelligens, men endnu ikke menneskelig humanisme eller næstekærlighed

Men udviklingen af disse menneskelige evner er sket i et langt hurtigere tempo end de

andre menneskelige evner. For at blive et fuldkomment menneske er det ikke nok, at man har en kolossal intellektuel, materialistisk bevidsthed og kan beherske et stort område af fysiske manifestationer og materier. Den menneskelige mentalitet, altså kristusmentaliteten eller den der gør væsenet til det fuldkomne menneske i Guds billede efter hans lignelse, føres udelukkende i kraft af intellektualiseret humanisme eller næstekærlighed. Denne side af kristusmentaliteten er også under udvikling i den menneskelige psyke, men den er som nævnt gået meget langsommere end den intellektuelle eller intelligensmæssige udvikling. Det vil altså sige, at det jordiske menneske nok har fået menneskelig intelligens, men det har ikke fået menneskelig humanitet. Egoismen eller selvisheden er endnu hos millioner og atter millioner af mennesker den absolut førende kraft bag væsenernes viljeføring. Det betyder altså, at deres intellektuelle manifestationer er i selvishedens eller egosimens tjeneste. Væsenerne søger mere eller mindre hensynsløst at udnytte de mindre kloge. Alt i deres manifestation drejer sig mere eller mindre kun om at skaffe be-

hageligheder for dem selv, ligegyldigt hvad det koster andre mennesker af besværligheder, sorger og bekymringer. Vi har set, at de ikke viger tilbage fra at myrde og dræbe, ja, er det ikke således, at deres mest geniale evne netop er blevet dette at dræbe, skønt det i virkeligheden slet ikke mere er en livsbetingelse for menneskene at dræbe for at leve?

14. KAPITEL

Atom- og brintbomber og andre redskabertil mangfoldiggørelsen af det dræbende princip er frugterne af den materialistiske videnskabs åndelige eller kosmiske uvidenhed

Medens dette princip for dyrene er en absolut livsbetingelse, og at de kun dræber for at skaffe sig føde, er denne betingelse i virkeligheden for længst hævet for menneskets vedkommende, eftersom den normale føde for dette væsen er vegetarisk. Den ani-

malske føde bliver mere og mere skadelig, eftersom væsenet bliver udviklet i menneskelig eller human retning. Men ikke desto mindre dræber menneskene dyr i millionvis og tror, dette er den fuldkomneste livsform. Men denne situation kan absolut ikke bebrejdes nogen. Den udtrykkes kun her for at vise et særligt stadium i menneskenes udvikling. Menneskene har altså fået udviklet et stort bevidsthedsfelt, som dyrene ikke har, men dette felt bliver farligt for menneskene, idet de dirigeres i større eller mindre udstrækning af den endnu temmelig dyriske natur i mennesket. Den store intellektualitet sætter dem i stand til at sætte farlige, egoistiske manifestationer i scene, så længe deres humane sans endnu er for lille i forhold til denne overordentligt store kunnen, som jordmenneskene på deres nuværende stadium repræsenterer. Det er derfor, de uden skrupler fabrikkerer atom- og brintvåben, med hvilke de i givne situationer kan udslette millionbyer i løbet af sekunder. Alene dette at prøve disse våben har allerede vist sig at være farligt. Som våben imod mennesker er de lige så overdimensionerede og dermed ulogiske, som

en kanon ville være, hvis den blev brugt til at skyde en flue med.

15. KAPITEL

„Djævlebevidsthed“

Her ser vi, hvorledes den store fabelagtige fysiske begavelse og viden, menneskene er kommet i besiddelse af, hæver dem himmelhøjt op i udfoldelsen af de inhumane eller dyriske tendenser. Vi bliver således vidne til, at menneskene her udgør en egen slags væsener. Vi kan ikke kalde dem dyr, for dyrene har absolut ikke en sådan bevidsthed. Det er rigtigt, at de har de dyriske anlæg og selviskhed, men disse dødbringende eller dræbende anlæg er mennesket i stand til at manifestere i en udfoldelse, der er millioner af gange større end den, dyrene kan praktisere. Man kan derfor heller ikke kalde disse væsener for dyr. Vi bliver igennem menneskene på dette trin vidne til en bevidsthedstilstand, dyrene absolut ikke har mage til. Men man kan heller ikke kalde

disse væsener for mennesker, for der er lige så stor en forskel på dem og det virkelige fuldkomne menneske, eller det virkelige kristusvæsen, som den, der var på dyret og dette overdimensionerede dræbende væsen eller ufærdige menneske. Hvad kan vi da kalde denne bevidsthedstilstand, i kraft af hvilken mennesket ikke føler noget som helst dødbringende og lidelsesbefordrende våben grusomt eller effektivt nok, men arbejder på stadigt at skabe dødsvåben med en endnu større kapacitet? Den udgør en ren og skær „djevlebevidsthed”. Ved devlebevidsthed forstår man netop en bevidsthed, i hvilken selve det onde kan kulminere. Denne bevidsthedstilstand oprettholdes absolut ikke af princippet „hellere at give end at tage”.

16. KAPITEL

Igennem lidelserne udvikles væsenernes næstekærlighedsevne og de bliver afholdt af deres omgivelser

Jordmenneskene har det således på samme måde som den rige yngling. De vil gerne have en varig verdensfred, men de vil ikke give afkald på princippet „hellere at tage end at give”. Og så er verdensfreden eller saligheden en umulighed. Menda alle handlinger kommer tilbage til sine ophav i form af skæbne, og denne skæbne bliver død og lemlæstelse i samme grad, som man selv har spredt død og rædsel over for sine omgivelser, kan menneskene kun arbejde sig længere og længere ind i lidelsesskæbner i samme grad, som de selv lever i princippet „hellere at tage end at give”. Dommedagen er det helvede, som opstår for menneskene, der lever højt på princippet „hellere at tage end at give”. Men dette helvede, hvilket vil sige alle de lidelser, som egoismen og hensynsløsheden over for medvæsenerne i tilværelsen afføder, beforder udviklingen af den

side i den menneskelige natur, som hedder humanitet eller næstekærlighed. Efterhånden som lidelserne opleves, afføder de i væsenet netop den humane evne, evnen til ikke at kunne nænne „hellere at tage end at give“, men derimod „hellere at give end at tage“. Og med denne voksende indstilling i væremåden begynder væsenet at være til glæde og velsignelse for sine omgivelser. Da begynder det også at få sympati tilbage fra medvæsenerne. Det bliver afholdt.

17. KAPITEL

Næstekærligheden beforder udviklingen af intuitionsevnen, og væsenerne får derved „kosmisk bevidsthed“, bliver ét med vejen, sandheden og livet, bliver ét med Gud

Efterhånden som næstekærlighedsevnen bliver mere og mere fuldkommen, afføder den til sidst i væsenets bevidsthed udviklingen af intuitionsevnen, hvilket vil sige den evne,

i kraft af hvilken væsenet får „kosmisk bevidsthed“, får evne til, igennem sit eget indre, at opleve livsmysteriets løsning, sin egen udødelighed, bliver ét med vejen, ét med sandheden, ét med evigheden og dermed ét med Gud. Guds plan er sket fyldest. Det er blevet til det absolutte „menneske i Guds billede efter hans lignelse“. Ogsåledes fører dette „hellere at give end at tage“ væsenet bort fra djævlbevidsthedens natsorte mørke til kristusbevidsthedens altoverstrålende himmelske lys.

DJÆVLEBEVIDSTHED OG KRISTUSBEVIDSTHED

1. kap. Hvorfor den rige yngling gik til Kristus 41
2. " Hvorfor den rige yngling blev skuffet 43
3. " Hvad det koster at opnå oplevelsen af den virkelige salighed 44
4. " Den rige ynglings begær efter salighed var for svagt 45
5. " Menneskeheden og den rige ynglings mentalitet 46
6. " Når dette: „Hellere at tage end at give” flourerer 49
7. " Det afsporede forretningsprincip og princippet „hellere at tage end at give” 50
8. " Dette at være menneskekærlig er ikke en blot og bar viljesakt 52
9. " Der er ingen vej uden om princippet: „Hellere at give end at tage” 53

10.kap.	Menneskets slægtskab med dyret	55
11. "	Dyrets livsprincip er at dræbe for at leve	58
12. "	Det ufærdige menneske adskiller sig fra dyret i kraft af sin begyndende intelligens	60
13. "	Det jordiske menneske har fået menneskelig intelligens, men endnu ikke menneskelig humanisme eller næstekærlighed ..	61
14. "	Atom- og brintbomber og andre redskaber til mangfoldiggørelsen af det dræbende princip er frugterne af den materialistiske videnskabs åndelige eller kosmiske uvidenhed	63
15. "	„Djævlebevidsthed“	65
16. "	Igennem lidelserne udvikles væsenernes næstekærlighedsevne og de bliver afholdt af deres omgivelser	67

- 17.kap. Næstekærligheden befordrer udviklingen af intuitionsevnen, og væsenerne får derved „kosmisk bevidsthed“, bliver ét med vejen, sandheden og livet, bliver ét med Gud 68